

bert foddí eina kúgv; men nú foddí hann 4 kúr av garðinum. Ja, hann hevur í dag 4 neyt. Hann hevur verið og lært seg at nýta nýmótans bóndaamboð. hjá hinum viðgita bódanum Tummás Egholm norðuri í Hvalvík og eisini hjá Dalberg á Sandi. Missur Óli garðin fyrri óduguskap, so er ikki gott at vita, hvør ið skal sita sum bóndi í Føroyum. Teir verða ikki nógvir. Óli er 32 ára gamalur, hevur konu og 5 børn. Verður hann nú ríkin frá garðinum, so verða hann og hansara breyðleys, nógv verri stódd enn onnur neyðaradýr í landi okkara.

Harra Jóannes bóndi Patursson skrivar í »Tingakrossi«, at eg á fundinum í Vági skal hava háðað hesi fólk og ynskt, at tey skulu bara gráta.

Ætlan hansara hevur verið tann, at Vágbingar skuldu venda sær í andstygd frá okkum javnadræmmonum, sum hann sigir at vera hjartalaysir, og til hansara, sum sigir seg at vilja verja smámannin, gyllina- og traðarmannin. Eydnast hetta honum? Tað siggja vit, tá vit kanna eftir, hvønn Vágbingar greiddu atkvøðu fyrri á valdegnum. Var tað harra Patursson? Nei, tað var okkara maður, og hví gjordu Vágbingar tað? Jú, einans tí, at teir hoyrdu og sóu, hvør ið tann hjartalaysi er. (Meira.)

J. H. Danbjørg.

Hos Forfatteren Hans A. Djurhuus.

Føroyernes Bjørnstjerne Bjørnson.

Í norska tíðarskriftinum »Urd« finna vit hesa athugasavdu grín av Harald Sørbrøden. Tó at greinin í stóðum er so marghátlig, at ein kundi haft hug at spurt: »Er hetta tann H. A. Djurhuus, vit kenna?« so loyva vit okkum kortini at prenta hana upp aftur. Vit byrja har, ið hann fyrst umtalar skaldið:

... Hans A. Djurhuus, »Føroyernes Bjørnstjerne Bjørnson«, er en af de store merkesmenn som har talt op færingenes åndelige kamp, og som ved sine herlige digterverk leder folket gennem konflikterne. Djurhuus sidder som en konge i Thorshavn, og som den skarpe og klarsynte begavelse han er, ser han kynisk og skeptisk paa Menneskenes jag. Han griper livet og viser det frem slik det er.

Jeg treffer Djurhuus i hans koselige hjem. Han sidder bøjet over skrivebordet, og den sølvgraa haarmanken faller blott om det skarpe, tunge ansigtet. Det lurer et smil i øjekroken, og han nikker vennlig goddag.

Djurhuus er en bændrer af Norge, og har flere ganger vært på studiereiser hos oss. Sist var han her i sommer, som leder for færøyske skolebarn. Han er nemlig lærer på Thorshavn skole. En stilling som både barna og han har stort utbytte av.

— Man skal ikke undervurdere småfolket, sier han, for de

gennemgaar den avgjørende sjelsutvikling, og de har tanker og ideer som kan virke belærende paa oss.

Vi sitter og snakker sammen om forskjellige spørsmål, og Djurhuus forfekter at et folk må bygge sin sjel paa den sanne natur. Hvis man i sig selv er ærlig og naturlig vil den felles kultur virke på den heldigste måte.

Djurhuus tror bare paa en sann kjærlighet mellem mann og kvinne. Den første store kjærlighet. Han mener at menneskene i dette spørsmål har gått tilbake i utviklingen, og i en stor roman han nettop har skrevet, forklarer han hvorledes den første store kjærlighet bestandig vil ulme, og ofte virke som en hemsko gennem livet. Denne uforglemmelige kjærlighet kan til og med virke totalt drepende på individet. Og kjærligheten er det største mennesket har, det er undertonen i følelsene.

Forfatteren Djurhuus er i år innstillet til Nobelprisen, og da jeg nevner dette for ham, sier han smilende: — Jeg ante ingen Ting om innstillingen for jeg så det i avisene. Jeg blev glad og overrasket, skjønt man tør jo næsten ikke håpe på en slik belønning. Det vilde være av overordenlig stor betydning for færingenes åndsliv om Nobelprisen tilfaldt mig. Jeg er heldigvis slik situert at jeg ikke trenger økonomisk støtte, og derfor vilde jeg i tilfelde sætte op prisen til et fond for ny færøysk litteratur. Vi gjennevgår en åndelig blomstringstid på Føroyaene, og denne trang til utløsning blir hemmet af de små forhold og de økonomiske vanskeligheter. Våre unge forfattere kann ikke få utgitt sine bøker. De nye impulser bliver kvalt og trampet ned, mens folket tumler videre, uforstående overfor denne brytningstid. Når alt annet glipper, klumrer menneskene sig til religionen, og det er i religionens fanatisme man tydeligst ser individets avmakt overfor uendeligheten. Det færøyske folk trenger å finne frem til sig selv igjen og stadfeste sin sanne natur.

Mens vi sitter og snakker sammen, kommer fru Djurhuus inn til oss. Hun skriver også. Mann og hustru arbeider sammen for et fælles ideelt mål. Og de taler til alle generationer. Djurhuus har foruten sine praktfulde romaner, lyriske samlinger og stemningsfulde skuespill, skrevet en rekke barnesanger, som alle færøyske barn synger. Hans diktning betyr like meget for færingene som Ibsen og Bjørnson har betydd for det norske folk. Han er en løve som kjemper, og han får den varmeste støtte af sin hustru. Forfatterparrets koselige hjem er centret i færøysk åndsliv.

Fruen har dekket et hyggeligt tebord i sitt arbeidsværelse, og vi blir »invitert« inn til henne. Ja, for de arbeider hver for sig, i dypeste ro. — Men jeg blir aldri sint når min kone avbry-

ter mig, ler Djurhuus. — Man trenger inspiration.

Kvelden gaar med ivrig diskusjon om de forskjellige problemer, og grupplende forlater jeg dette dikterhjem, hvor man kjemper mot det nye som bryter inn. Det er en kamp for livet, for den gamle, gode mennesketradisjon er i fare.

De smaa.

Vi er vist alle enige om at de smaa er de bedste. De er Hjemmets Glæde og Solskin, og naar det sker at et Barn døer er der stor Sorg i Hjemmet.

Der er mangen en Fader og Moder som ønsker, at de kunde beholde deres Børn inde og hjemme, saa de ikke skulde præges af større og maaske daarligere Kammerater paa Gaden, og der er sikkert mangen en Moder som ofte tænker paa om hendes som ofte tænker paa om hendes Barn nu undgaar Bilulykke og andet alvorligt.

Men skal Børnene udvikles paa Legeme og Sjæl, saa maa de jo ud, og saa maa de sammen med andre.

Her er det Børnehaven gerne vil være hjemmene en Hjælp!

Sidst i Oktober indviedes en ny Børnhave i København, og vi citerer lidt af Referatet derfra for at give et Indtryk af en moderne Børnhave.

Børnehaven har Plads til ca. 60 Børn delt i tre Lokaler, det mindst med Plads til 12 ganske smaa. I smukke Vægskabe henstaar Børnenes smaa Klapsenge — indtil de tages frem til Middagssovn. Paa Skabshylder ligger Banker af Forklæder i tre Farver, hvert Lokale har sin Farve og hvert Barn sit Mærke paa Forklædet, Kamme og Haandklæder. Børnene faar hver Dag en Ret varm Mad, selv om det giver Underskud for Arbejdet. Der findes selvsagt meget Legetøj til Underholdning. Det er Børnehavens Opgave at komme i Kontakt med Hjemmene og Forstanderinden mener at vinde Børnenes Kærlighed saa bliver der ganske naturlig Kontakt mellem Hjem og Børnhave.

Den Børnhave som nu i 7—8 Maaneder har været i K.F.U.M.S Lokaler er jo i de ydre Forhold langt bag efter, men det er vort Haab at den maa blive, om ikke saa stor og flot som ovennævnte saa dog med mere hygiejniske Lokaler, Legeplads o. s. v.

For Tiden dækkes Underskuddet af 14 af Byens Borgere, men vi forventer at Byraad og Ministerium vil godkende og støtte Sagen, og saa vil der blive indrettet gode Lokaler, Legeplads o. s. v.

Denne Artikel skulde være en Opmuntring til Forældrene om at sende deres smaa Dreng og Piger i Børnhave, som endnu er i K. F. U. M. — og som er aaben hver Søndag.

Fra Kl. 9—12 er det Børn fra 4—6 Aar, og det er altid fornøjeligt at komme derind og se de glade Børn.

Fra 1—4 er det Børn over 6 Aar, og disse er foruden Leg og Spadereture beskæftiget med Læsning, Skrivning og Husflid.

Frk. Bærentsen er Børnehavens udmærkede Lærerinde. Der serveres Mælk til Børnenes medbragte Mad.

Der betales 1 Kr. pr. Uge, hvis der er flere Børn fra et Hjem kun 75 Øre pr. Barn.

Skulde der være Hjem, som af økonomiske Grunde ikke har

Raad at sende deres Børn, bedes disse venligst henvende sig til underegnede — og der kan da opnaas halve eller hele Fripladser.

Jens Christensen.

AMTID hevur 19. f. h. fingið soljóðandi telegram frá handilsministeraranum:

»Under 18. d. M. er der af Handelsministeriet udfærdiget Bekendtgørelse om Sanktioner mod Italien, herefter forbydes Ydelse af eller Optydelse af Kontrakter om Laan og Kredit, herunder Kreditsalg til Regeringen Virksomheder eller Personer i Italien samt Tegning og Udbud af Aktier og lignende til de nævnte Virksomheder m. v. Endvidere forbydes Indførsel af italienske Varer uanset om tidligere Kontrakter foreligger, og uanset om Varerne er forarbejdet andetsteds m. m. mindst 25 pCt. af Værdien skyldes Forarbejdning efter endelig Afsendelse fra Italien. Undertaget er Guld og Sølv i Barrer og Mønter, Bøger, Aviser, Tidsskrifter, Kort, Nodetryk, Nodeslik, personlig Bagage, tilhørende Resende fra Italien samt Varer afsendt fra Italien senest 18. d. M. eller betalt 19. f. M. Endelig forbydes Udførsel af visse Varer, herunder Luftfartøjer, Motorer og andet tilbehør. Hertil heste m. v. Kautsjuk samt forskellige Mineraler og Metaller. Ved Udførsel af Varerne til andre Lande skal Eksportøren indhente Erklæring fra Modtageren om, at varerne ikke sendes til Italien. Med Italien sidestilles italienske Besiddelser. Overtrædelse straffes efter Straffelovens Paragraf 104. Bekendtgørelserne afsendt.«

Verdensbevægelsen K. F. U. M.

blev begyndt af Sir Georg Williams i 1844. Kristelig Forening for unge Mænd begyndte med ganske faa Medlemmer, men nu er der 10.619 Foreninger med 1.442.312 Medlemmer — deraf alene i Danmark 627 Foreninger med 23.478 Medlemmer.

En Verdensbestyrelse i Geneve danner Bindeledet mellem alle disse Foreninger i de fem Verdensdele.

I Danmark ledes Arbejdet fra Landskontoret i Aarhus. Foruden Generalsekretæren er der to Landssekretærer: Pastor Waage Bech og Pastor Tvermoes Jensen. Under Kontoret er der en Forretningsfører som forestaar »De unges Forlag« der udgiver mange gode Bøger, desuden udgives »De unges Blad« og »Ungdomsarbejderen«. I Tilslutning til K. F. U. M. staar de »grøne Spejdere« der har Kontor samme Sted og ledes af cand. theol. Kolthof-Nielsen.

Geralsekretær Pastor Baun vil i nær Fremtid gæste Færoerne. Vi gør opmærksom paa at han under sit Besøg skal prædike i Thorshavn Kirke Søndag den 24. ds. Desuden taler han ved et Ungdomsmøde i Menighedshuset den 28. ds. og ved K. F. U. K. Bazar den 3. December samt i

vore Drengesfælinger. I Klaksvig Kirke skal han prædike den 10. December og i Kolfefjord og Kvivig den 7. og i Vestmanhavn den 8. December.

Saaftremt der melder sig Deltagere nok til Vinterlejren for Mænd, i Thorshavn, fra 28. ds. til 2. December vil han medvirke der med Bibeltime, Foredrag o. s. v.

Vi haaber at Geralsekretærens Besøg maa blive til Velsignelse for Ungdomsarbejdet her paa Færoerne.

Jens Christensen.

Tíðindi.

Málningaframsýning.

J. Waagstein kunstmálari er ótroystiligur. Tó at hann er heilsubrekaður maður, so gevur hann seg tó ikki undir; tað er ein óbendug kraft, sum drivir hann at mála, tað er kærleikin til føroyska náttúr.

Tað er ein frískur dómur yvir málningum hansara, men á sumu tíð nakað stórt og sterkt, eins og hini sønnu føroysku náttúruni. Myndin av Leynarvatni ber bestu vitni um hetta, hitt yndisliga stilla vatnið við teimum reystu stóru fjøllunum íkring.

Myndin »Gomul hús í Havni« fær mangar kenslur at røstast í okkum, tí hetta eru miani frá teirri tíð, tá Havnin var ein lítill bygd við húsum, sum hóskaðu sera væl til landslagið. Hetta fellur nú fyrri hini nýggju tíðini við »funkis«-bygningum.

Sum heild tikið ein sera athugaverd framsýning, ið sýnir okkum Føroyar í summarhita og í vetrarkulda og stormi. Kallurin er kaldur á at líta, men stinnur og sterkur.

J. Waagstein hevur heiður av hesi framsýning, og vit eiga her ein kunstnara, sum dugir at avmynda land okkara soleiðis, at vit siggja bæði tað yndisliga og tað máttmikla.

„Dagblaðið“

er farið at gita, hvønn javnmenn skulu stilla upp til lógtingsval. Teir nevna tveir menn, men siga í sama andadrátti, at teir ikki kunnu gerantera fyrri, um tað er rætt, sum teir gita.

Um »Dagblaðið« vil bera slík boð út millum manna í framtíðini, so skal tað bara nýta sama mann til at siga sær tíðindi, sum hevur sagt teim hesi. Og so kann tað reklamera við at vera hitt ópálitilgasta nýggjheitsblað í Føroyum.

Javnaðarmenn ætla ikki at loyna, hvønn teir stilla fram til lógtingsvalið, men so leingi einki er avgjort — ja enná ikki eitt uppskot er framkomið, so fara sjálvst við ikki at gita, hvør maðurin verður.

Javnaðarmenn høvdu framhald av aðalfundi mánadagin. Har kom, sum út á kvøldið leið talan inn á lógtingsvalið; men uppskot til valevni varð ikki sett.

Tað var eisini frægari fyrri blaðið at greitt frá øllum teim monnum, ið teir hava biðið um at verði fólkatingskandidat Vinnufloksins, og hví teir notaðu, og hvussu stendur til við uppstilling floksins til lógtingið?